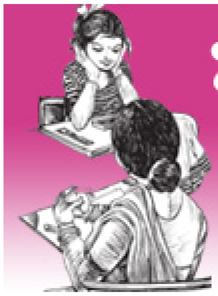

ప్రకృతి పుత్రుడు – వీడికి నగరం జనారణ్యం

వసుంధర

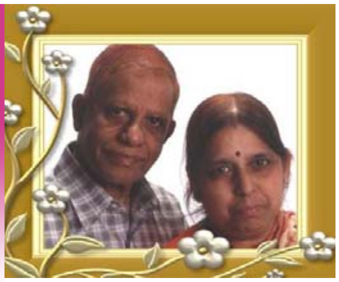

ఓ పెద్ద కథ అక్షరాల్లో ఇమిడితే అది నవల. ఆ కథలోంచి దృశ్యాలు పుడితే అది సినిమా. దృశ్యాల్లోంచి కథ పుడితే..? అదే నవలకీ , సినిమాకీ మధ్యాంతరంగా ఉండే సినీవల. సినిమాకోసం ఓ కథ అనుకుని, దానికి అనువైన సన్నివేశాలు కల్పించాక - అది దర్శకుడి చేతిలో సినిమా, రచయిత చేతిలో సినిమావల ఔతుంది. ప్రేక్షకుల వినోదం కోసం - క్రికెట్లో టెస్టు మ్యాచిల్లోంచి వన్డేలూ, వన్డేల్లోంచి 20-20లూ పుట్టుకొచ్చినట్లు, సాహిత్యంలో ఈ తరహా కొత్త ప్రయోగాలు పాఠకుల ఉత్సాహాన్ని పెంచుతూనే సాహిత్యానికి పుష్టినివ్వగలవని ఆశ. క్రికెట్ తో పోలిక - ఆసక్తి పెంచడం వరకే - పరిమాణం చిన్నబోవడానికి కాదని మనవి. ఇక చదవండి - చూడండి.

– వసుంధర

(గత సంచిక తరువాయి)

9

నగరం నడిబొడ్డో ఉన్న అనాథ శరణాలయం గురించి – కాంతి కిరణంలో ఫోటోలతో సహా వచ్చిన వివరాలు – నగరంలో కలిగించిన సంచలనం ఇంతా అంతా కాదు.

మొదటిది శరణాలయంలో ఉన్న పిల్లలందరూ అనాథలు కారు.

రెండవది – శరణాలయానికెవరూ వెతుక్కుంటూ వెళ్ళరు. అక్కడున్న పిల్లలందరూ భూతనాథ్ సరఫరా చేసినవారే. తలిదండ్రులో అయినవాళ్ళో ఉన్న పిల్లల నాయన దొంగతనంగా ఎత్తుకొచ్చి అక్కడ సరఫరా చేస్తాడు. తర్వాత వాళ్ళనెంతలా బెదిరిస్తాడంటే – స్వయానా ఐనవాళ్ళే వచ్చినా గుర్తుపట్టడానికి భయపడతారా పిల్లలు. భూతనాథ్ చాలా తెలివైనవాడు. ఆయన లేని ప్రమాదం సృష్టిస్తాడు. ఆ ప్రమాదంలో లేని పిల్లలు చనిపోయినట్లు ఋజువు చేసి – అయినవాళ్ళని కూడా నమ్మిస్తాడు. అందువల్ల ఆయన ఎత్తుకుపోయిన పిల్లల కోసం పోలీసు రిపోర్టులుండవు. శరణాలయంలో చేరిన పిల్లల్ని పారిపోకుండా ఆపడానికీ, వాళ్ళని పూర్తిగా లొంగదీసుకోవడానికీ ఆయన అవలంబించే పద్ధతులు చాలా క్రూరమైనవి.

జాన్ స్టూవర్ట్ భూతనాథ్ కుడిభుజం. ఆయన మాదక ద్రవ్యాల స్పెషలిస్ట్. వాటి తయారీకి అతడు శరణాలయం పిల్లల్ని ఉపయోగించుకుంటాడు.

భూతనాథ్ మరో భుజం ఉస్మాన్ ఖాన్. ఆయన శరణాలయంలో వయసొచ్చిన ఆడపిల్లల శరీరాల్ని లక్షలార్జించడానికి వీలుగా మలిచి ప్రదర్శించగలడు. ఆయనంటే శరణాలయం బాలికలకి సింహస్వప్నం. వాళ్ళకి ప్రకృతి ఆడపిల్లకిచ్చిన సహజమైన సిగ్గులో లేశమంతైనా అతడి ముందు చూపే స్వతంత్రం లేదు.

ఇలా నడుస్తున్న శరణాలయం స్మగ్లర్సుకు నెలవైనా - అవినీతి, అత్యాచారం, దుర్మార్గం వగైరాలకక్కడ అదుపు లేకపోయినా ఆశ్చర్యం లేదుకదా!

శరణాలయం వ్యవహారాలతో సంబంధముందో లేదో తెలియదు, కానీ శరణాలయం మాత్రం హిరణ్యారావుది. ఈ వివరాలన్నీ వనజ పరిశోధనలో బయటపడ్డాయి. ఆ పరిశోధన విజయం వెనక ఇన్‌స్పెక్టర్ రఘు అదృశ్యహస్తమున్న విషయం మాత్రం ఇప్పటికీ రహస్యమే.

వనజ పరిశోధనల్లో కొన్నింటిని మాత్రమే బయటపెడుతూ, "శరణాలయమొక మేడిపండనడానికి వివరాలు మచ్చుతునక. సమయం వచ్చినప్పుడు మిగతా వివరాలు ప్రచురించగలం" అన్నది కాంతి కిరణంలోని వ్యాసంలో చివరి వాక్యం.

హోటల్ ఆదిత్యలో ఫస్టుఫ్లోరు. ఏడో నంబరు గది. అందులో అడుగు పెట్టిన వనజని, "రామ్మా కూర్చో" అంటూ ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించాడు హిరణ్యారావు.

ఆ గది వైభవం మాటలకందనిది. కాసిని నిమిషాల కబుర్లకోసం అంత పెద్ద గదిని బుక్ చేసిన హిరణ్యారావున చూసి, "ఇలాంటి వాళ్ళు నిరుపేదలకోసం కొద్ది క్షణాలు కేటాయిస్తే దేశమెంత ముందుకు పోయేదో" అనుకుంటూ ఆయన చూపిన సోఫాలో కూర్చుంది వనజ.

"నీతో మాట్లాడ్డం నాకు సేఫ్ కాదు. నాతో పోట్లాడ్డం నీకు సేఫ్ కాదు. ఈ రూం మాత్రం మనిద్దరికీ సేఫ్ - అందుకే మన సమావేశం ఇక్కడేర్పాటు చేశాను" అన్నాడు హిరణ్యారావు.

"మీతో పోట్లాడ్డం నాకెందుకు సేఫ్ కాదు?" అంది వనజ ఆ ఒక్క మాటకే అభ్యంతరం చెబుతున్నట్లు.

"నిప్పుతో చెలగాటం కదా - అందుకు" అన్నాడు హిరణ్యారావు.

"నాకు తెలిసి నిజమొక్కటే నిప్పు. నిజం నుంచి నాకెప్పుడూ ప్రమాదముండదు" అంది వనజ.

"నిజమూ నిప్పూ - ఇలాంటివన్నీ నాకు తెలియవు. నాకు తెలిసినవల్లా పొరపాట్లు. అవి అందరివల్లా జరుగుతాయి. ఐనా సరైన సమయంలో సరిదిద్దుకుంటే ఫరవాలేదు"

"నేను పొరపాట్లు చేయను" స్థిరంగా ఉంది ఆమె గొంతు.

"చిన్నపిల్లవి. అనుభవం లేదు. లౌక్యం తెలియదు. నీ పొరపాట్లు నీకు తెలియవు. అందుకని నీ శ్రేయోభిలాషిగా నిన్ను హెచ్చరించడం నా బాధ్యత. వింటున్నావా?"

"ఊఁ"

"కాంతి కిరణంలో వచ్చిన వార్త పొరపాటు. దాన్నా పేపరు రేపటి కల్లా దిద్దుకోవాలి" అన్నాడు హిరణ్యారావు.

వనజ తల అడ్డంగా ఊపి, "ఇది జరిగే పనికాదు, ఇంకో మాట చెప్పండి" అంది.

"ఎల్లుండి కాంతి కిరణంలోనే నీ ఫోటో పడుతుంది - ఆబిట్యువరీ కాలమ్‌లో"

వనజ నవ్వి, "థాంక్స్ - నా మరణ వార్త నేనే చదవాలని ఎన్నాళ్ళనించో నాకు సరదా. అది ఎల్లుండి జరుగుతుందన్నమాట!" అంది.

హిరణ్యారావు నివ్వెరపోయి, "నన్ను చూసి రాక్షసులే గడగడ వణుకుతారు. నీకు భయంగా లేదా?" అన్నాడు.

"అంటే - మీరు రాక్షసులతో డీల్ చేస్తారన్నమాట!" నవ్వింది వనజ.

హిరణ్యరావు ఆమెనే పరీక్షగా చూస్తూ, "నువ్వింకా రాక్షసులతో డీల్ చేసినట్లు లేదు. వాళ్ళకి భయపడకపోతే బ్రతుకు చావులా ఉంటుంది. చావు భయంకరంగా ఉంటుంది" అన్నాడు.

"భయం నాకెందుకు? బ్రతికుంటే సమాజ సేవ చేస్తా. చనిపోతే నాకేం నష్టం లేదు. నా సేవలు కోల్పోయిన సమాజానికి నష్టం"

"వండ్రఫుల్. నాతో చేయి కలుపు. ఇద్దరికీ కలిసొస్తుంది" నిట్టూర్చాడు హిరణ్యరావు.

"మీరు నాతో చేయికలపండి. మీ చేతికి విలువొస్తుంది" అంది వనజ.

అప్రయత్నంగా హిరణ్యరావు తన చేతివంక చూసుకున్నాడు. అయిదువేళ్ళకీ వజ్రపుటుంగరాలు. మణికట్టుకి బంగారు బ్రేస్‌లెట్. గది దీపాల వెలుగులో ధగధగ మెరిసిపోతోందా చేయి. వనజ చేయి చూస్తే - ఆ వ్రేళ్ళకి ఉంగరాలు లేవు. ఆ చేతికి బంగారు గాజులు లేవు. కానీ పచ్చని ఛాయతో ఆ చెయ్యే బంగారు కడ్డీలా మెరిసిపోతోంది.

అప్పుడాయన మళ్ళీ తన చేతివంక చూస్తే - ఆ చేతిలో మెరుపు కనబడలేదు.

"మీరు నాతో చేయికలపండి. ఆ చేతికి విలువొస్తుంది" అన్న వనజ మాటలు స్ఫురణకొచ్చి - "నిజమేనేమో" అని క్షణమాత్రం అనిపించిందాయనకి. అంతలోనే తేరుకుని - "రేపుదయానికల్లా నీ పొరపాటు సరిదిద్దుకో. లేకుంటే సప్తసముద్రాల అవతలున్నా నిప్పు నిన్ను వెంటాడుతుంది" అన్నాడతను వనజతో.

"సప్త సముద్రాలా ఎందుకు? నేను నా బంగళాలోనే ఉంటాను. నన్ను వెంటాడ్డానికి నిప్పుని మాత్రం వాడకండి. అదొక్కటే నన్నేం చెయ్యలేదు" అంది వనజ.

"పిల్లకి ధైర్యమెక్కువే. పాపం, ఆయువే లేదు" నిట్టూర్చాడు హిరణ్యరావు.

సరిగ్గా రెండు రోజుల తర్వాత - కాంతికిరణం మొదటి పేజీలో - వనజ ఫోటో పడింది.

ఫోటోలా కాక ఆత్మలా దివ్య తేజస్సుతో వెలిగిపోతున్న - ఆ ఛాయాచిత్రం కింద ఆమె వివరాలు.

వంటగదిలో గ్యాసు సిలిండరు లీకై దుర్మరణం చెందిందన్న ఆ వార్తకి పాఠకుల స్పందనలు రకరకాలు. కొందరామెది దురదృష్టమన్నారు. కొందరు అదే విధంగా చనిపోయిన ఓ ప్రముఖ రచయిత్రిని గుర్తుచేసుకున్నారు. కొందరది హత్య అనుకుని - పెళ్ళికాకుండా, అత్తమామలు లేకుండా అదెలా జరిగిందీ అని ఆశ్చర్యపడ్డారు. శత్రువులాపని చేసుండొచ్చనుకున్న కొందరు మాత్రం ఆ మాట పైకి అనడానికే భయపడ్డారు. వనజతో పరిచయమైనాక ప్రహ్లాద్‌కి కాంతి కిరణం పట్ల ఏదో ఆకర్షణ. ప్రతి రోజూలాగే ఆ రోజూ పేపరు చదివితే అందులో వనజ ఫోటో కనబడింది. ఆసక్తిగా వివరాలు చదివాడు.

అంతే, కెవ్వున కేకవేశాడు.

ఆ కేక ఆర్తనాదమై భవనమంతా ప్రతిధ్వనించింది.

ఆ తర్వాత కాసేపటికి అతడు నర్సింగ్ హోంలో ఉన్నాడు.

"అబ్బాయెలా ఉన్నాడు డాక్టర్?" ఆత్రుతగా అడిగాడు హిరణ్యారావు.

"మెదడుకు బలమైన షాకేదో తగిలుండాలి. స్పృహ వస్తూపోతూ ఉంది. స్పృహ వచ్చినప్పుడు వనజా అని కలవరిస్తున్నాడు. ఆ వనజెవరో మీకు తెలుసా?" అంటూ హిరణ్యారావు ముఖం వంక చూస్తే ఆయనేం మాట్లాడలేదు. "ఆ వనజ కనబడేదాకా వైద్యం ప్రారంభించడం కష్టం" అన్నాడు డాక్టర్ మళ్ళీ.

"ప్లీజ్ డాక్టర్. ప్రహ్లాద్‌ని కలవరించనివ్వండి. కానీ మీరు మాత్రం ఆ వనజ గురించి నొక్కించకుండా మా వాణ్ణి బ్రతికించండి" అన్నాడు హిరణ్యారావు.

"మా ప్రయత్నం మేం చేస్తాం. కానీ రోగి మానసిక సహకారం లేందే మందులు పనిచేయవు. ఆ వనజెవరో వస్తే పరిస్థితి త్వరగా చక్కబడొచ్చు" అన్నాడు డాక్టర్.

"వాడడిగితే వనజొస్తుందని చెప్పండి డాక్టర్" అంది లీల.

డాక్టర్ తల అడ్డంగా ఊపి, "లాభం లేదమ్మా - అతడిప్పుడెవరి మాటలూ వినే స్థితిలో లేడు. స్పృహొచ్చినప్పుడల్లా అతడి చూపులు వనజని వెతుకుతున్నాయి. వనజ కనబడాలి. అదొక్కటే మార్గం" అన్నాడు.

"కనపడకపోతే?" అన్నాడు హిరణ్యారావు ఆత్రుతగా.

"అబ్బాయి మనకి దక్కకపోయినా ఆశ్చర్యం లేదు" అన్నాడు డాక్టరు.

"ఎందుకండీ దిగులుగా ఉన్నారు?" అనునయంగా అంది లీల.

"మన ప్రహ్లాద్" ఆ తర్వాత హిరణ్యారావు గొంతు రుద్ధమయింది.

"వాడికేమైంది - ఆ వనజ కనబడగానే మామూలు మనిషైపోతాడు"

"కానీ వనజ వాడికెలా కనబడుతుంది?"

"ఏం - ఆ అమ్మాయికి మానవత్వం లేదనుకుంటున్నారా?"

"అవును. చనిపోయిన వాళ్ళకి మానవత్వమెలా ఉంటుంది?"

"చనిపోయిందా - ఎవరన్నారు?" అంది లీల.

"నువ్వు పేపరు చూళ్ళేదా?"

"లేదు"

"మరి ప్రహ్లాద్ మెదడుకు షాకెందుకు తగిలిందనుకున్నావ్?"

"ఎందుకు?"

"వనజ చనిపోయినట్లు పేపర్లో పడింది. ఆ వార్త వాడు చూసాడు"

"అంటే మీరా వార్త నమ్మారా?"

"అవతల అబ్బాయి చావు బతుకుల్లో ఉన్నాడు. నీదేమో వితండవాదం" అన్నాడు హిరణ్యారావు విసుగ్గా.

"వితండవాదం కాదు. ఆలస్యం - అదీ మీ వల్ల...."

"దేనికి ఆలస్యం?"

"అబ్బాయి బ్రతకాలని మీకుంటే, వెంటనే మనింటికెళ్ళి అబ్బాయి కోసం వనజని తీసుకురండి"

"అబ్బాయి దెబ్బతో నీకూ మెదడు షాకై మతిపోయింది. చచ్చిన వనజని నేనెలా తీసుకొచ్చేది?"

"అసలు వనజ చనిపోయిందని మీరెందుకనుకుంటున్నారు?"

"పేపర్లో చూశాను.."

"ఎన్నింటికి?"

"ఉదయం ఆరింటికి"

"ఐతే వినండి. ఈ రోజు ఉదయం ఏడింటికి నేను వనజని చూశాను"

"ఎక్కడ?" హిరణ్యారావు ముఖంలో ఆశ్చర్యంలేదు. చిరాకు మాత్రం ఇంకా ఇంకా పెరిగిపోతోంది.

"మనింట్లోనే"

"మనింట్లోనా - అదెలా సాధ్యం?"

"వనజ జర్నలిస్టు కదా - ఆమెకో గొప్ప సమాచారమందిస్తానంటే వచ్చింది. రాత్రంతా మనింట్లోనే ఉంది"

"మనింట్లోనా?" హిరణ్యారావు ముఖంలో అపనమ్మకం.

"అవును మనింట్లోనే?" హిరణ్యారావు ముఖంలో అపనమ్మకం.

"అవును మనింట్లోనే ! తనకి ప్రాణప్రమాదముందని మనింట్లో అయితే సేఫ్ అని తనుకూడా అనుకుంది"

"మరామె ఇంట్లో!?"

"అవన్నీ తర్వాత మాట్లాడుకుందాం - ముందు మీరు మనింటికెళ్ళి వనజని తీసుకురండి"

హిరణ్యారావుకంతా చిత్రంగా ఉంది. ఆయన క్షణాలమీద ఇల్లుచేరేసరికి, హాల్లో సోఫాలో కూర్చుని ఉంది వనజ. ఆమె చేతిలో కాంతికిరణం పేపరుంది.

అప్పుడే వచ్చిన హిరణ్యారావుని చూసి, "కమాన్ సర్ - పేపర్లో నా అబిట్యువరీ చదువుతున్నా" అంది. హిరణ్యారావుకి నోటమాట రాలేదు.

ప్రహ్లాద్ వనజని ప్రాణం కంటే ఎక్కువగా ప్రేమిస్తున్నాడని లీలకి తెలుసు. అందుకని ఆమె తన శక్తియుక్తులన్నీ ప్రయోగించి వనజనో కంట కనిపెడుతూనే ఉంది.

భర్త వనజపై పగబట్టాడనీ, అదామె చావుకు దారితీస్తుందనీ తెలిసిన లీల ఆయన్నూ ఓ కంటకనిపెడుతోంది. ఆ రాత్రి వనజ ప్రాణాలకి ముప్పుందని తెలిసి - లీల వనజని హెచ్చరించదనడానికి - వనజ పోలికలున్న ఓ అమ్మాయిని పురుషవేషంలో పంపింది.

లీల హెచ్చరిక అందింది. అప్పుడు తనకి హిరణ్యారావు ఇల్లే ఎక్కువ సేఫ్ అని భావించి - వచ్చిన అమ్మాయిని తనింట్లో ఉంచి - పురుషవేషంలో తను లీల ఇంటికి వెళ్ళి రాత్రంతా అక్కడే ఉంది.

లీల ఈ విషయాన్ని కొడుక్కి కూడా చెప్పలేదు. వనజ చావు ప్రహ్లాద్‌ని ఎంతో కొంత అప్సెట్ చేస్తుందనీ, అప్పుడు భర్త పశ్చాత్తాప పడతాడనీ, తర్వాత నెమ్మదిగా వనజ ఉనికి బయటపెట్టొచ్చనీ అనుకుందామె.

లీల తన బిడ్డ ప్రాణాన్నే కాదు. అతడి ప్రాణాలకి ప్రాణమైన వనజని కూడా రక్షించుకుంది.

వనజ రాకతో ప్రహ్లాద్ మామూలు మనిషి కావడానికి ఎంతో సేపు పట్టలేదు. డాక్టర్ హిరణ్యరావు భుజం తట్టి, "మీ ప్రహ్లాద్ ఈ అమ్మాయిని ప్రాణం కంటే ఎక్కువగా ప్రేమిస్తున్నాడు. మీ అబ్బాయి క్షేమంకోరి మీరీ అమ్మాయి రక్షణకి గట్టి ఏర్పాట్లు చేయాలి" అన్నాడు.

అది సలహాయే ఐనా హెచ్చరికలా తోచింది హిరణ్యరావుకి.

"డాక్టరుగారు చెప్పింది శ్రద్ధగా విన్నారు కదూ" అంది లీల. అది నిజంగా హెచ్చరిక!!!.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగం ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంధాలయాన్ని సందర్శించండి..
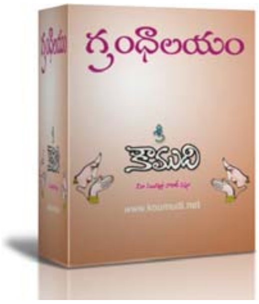
Click here to go to KOUMUDI Library